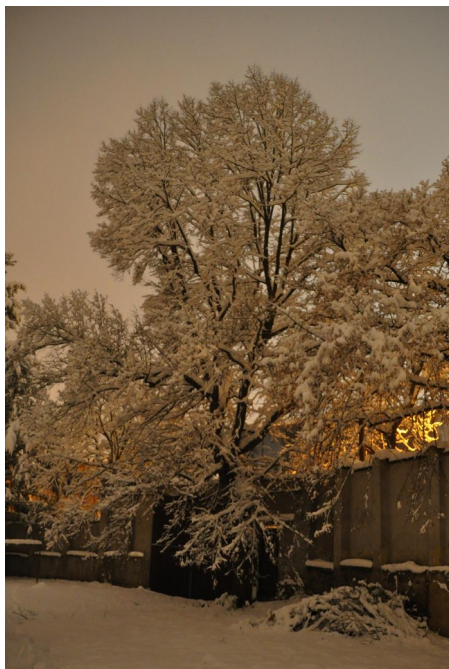

Jak se oklepávají stromy

Je brzo ráno. Město by mělo být ještě ponořeno do tmy, ale není tomu tak. Od noci předcházejícího dne drobně, ale vydatně sněží. Lidské nešvary igelitových, skleněných či papírových pozůstatků zmizely pod vrstvou sněhu. Je ho tak do půlky lýtek. Možná 30-40 cm. A vločky se sypou dál.

Větve stromů tam, kde se chodím protáhnout, se prohýbají pod náparem bílého přívalu. Kdesi u elektrického osvětlení pípne probouzející se kos. Nepospíchá. Do svítání jsou to ještě skoro tři hodiny. Navíc je chladno. Teplota odskočila k -3 °C. Kam tedy spásat? Však dobře ví, že na krmítko se dostane příděl zrn, až půjdu domů.

A najednou se známá lípa zachvěje. Mohutná čepice sněhové nadílky sklouzne z větví a snáší se v třpytivém závoji dolů. Jako by to ostatní stromy viděly. Za chvíli se oklepe nedaleký javor mléč. A po chvíli blízká douglaska tisolistá. Vypadá to skoro radostně. Pohádkově, kdy víly a a bytosti světla tančí. Ale je to asi nutnost. Borovici lesní na protější straně domů se otřásání nepodařilo. Její již jednou lidmi poškozený vrchol se

ulomil. Chundelatá náhradní špička visí bezvládně dolů. Podobně jako naše ruce, když se polámu. Až sníh opadne, uvidí se, co dál. Zatím je strom pod dohledem pokuřujících lidí, postávajících na balkónech zády k teplým příbytkům. Teď je toho najednou dost. Auta se krčí pod bílými čepicemi a ještě tam několik dní zůstanou. Najednou není potřeba čmoudivého pohybu.

Ten den sobotní byl pro jižní Čechy časem zkoušek. Měli jsme možnost si to ověřit na cestě po železnici do nedalekého Písku. Sněhová nadílka, mnohdy námi žádaná, byla přející. Lidské ruce však často byly zemdlené nečekanou prací. Život je takový.

